

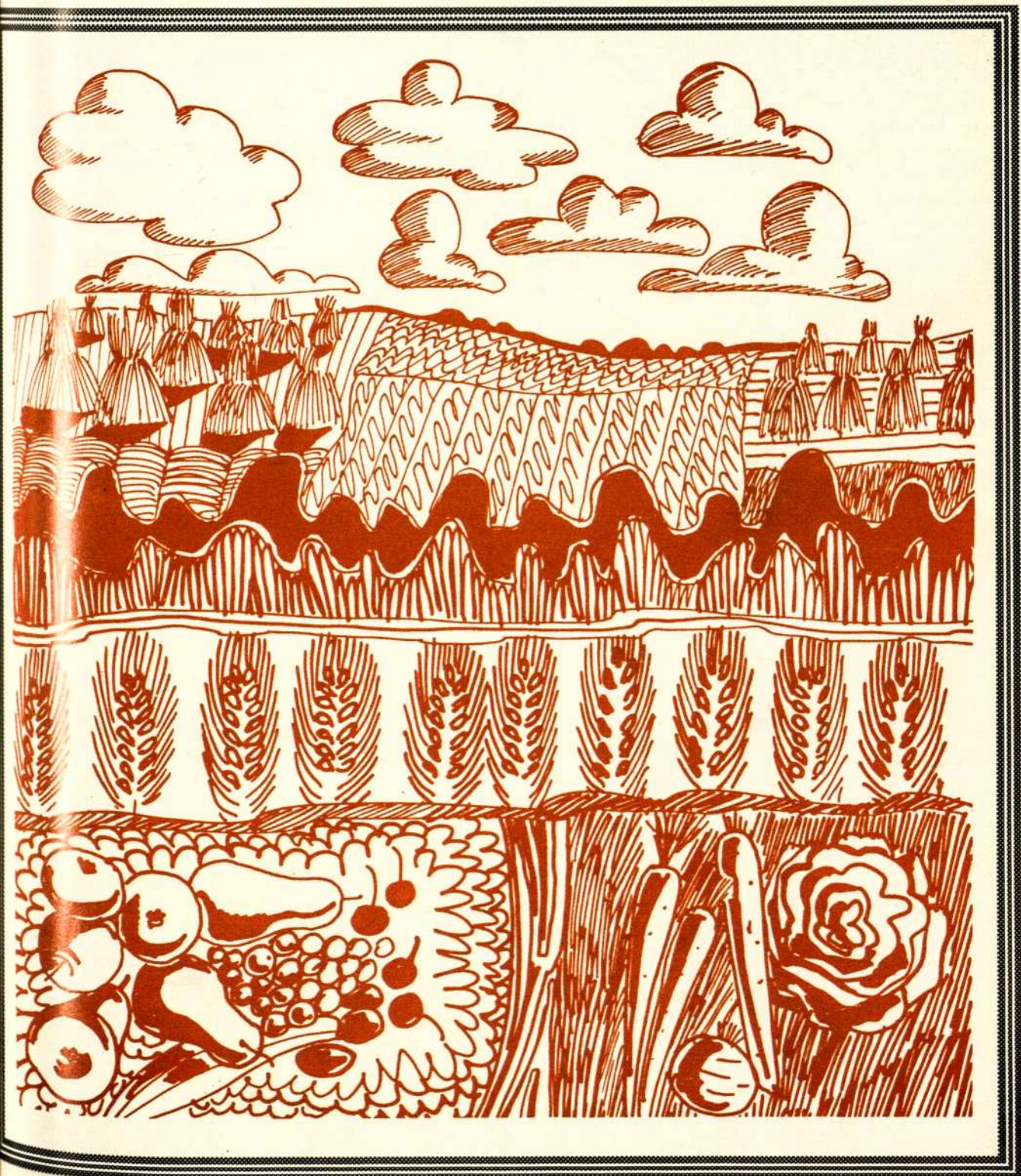
EGLUITE

2
Apr.

OCTOBER

1991

SPALIS

EGLOTĖ

OCTOBER

1991

SPALIS

TURINYS

- 1 RUDENĖLIS, A. Paškevičienė
- 2 KODĖL TOKIA GERA? S. Normantaitė
- 8 DIENA IR NAKTIS, O.M.
- 11 KOKS PROTS?
- 15 AR LIETUVA TIKRAI LAISVA? Rimtas Rimas
- 18 MŪSŲ DARBAI
- 23 DU GERI ŽMONĖS, Iš Šv. Rašto
- 28 AR MOKI KAČIŲ KALBĄ? Dr. Rainys
- 31 PELYČIŲ JUOKAS

PIEŠINIAI

Viršelės: Zitos Sodeikienės

Skyrių vinjetės Danguolės Kuolienės; Kitas iliustracijas piešė:

Eglė iš Lietuvos — 1, 12, 14	A. Sutkuvienė — 15, 16
O.M. — 2, 3, 4, 6, 7, 11	A. Sruoginienė — 17
R. Pape — 8, 9, 10	K. Davidson — 23, 24, 26, 26

EGLOTĖ: mėnesinis lietuviškas laikraštėlis vaikams išeivijoje. Išeina 10 numerių per metus; prenumerata — \$10.00. Atsiustą medžiagą redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra. *Eglutėje* spausdintų rašinių ar piešinių be redakcijos žinios prašom kitur nenaudoti.

REDAKCIJA: 12690 Archer Ave., Lemont, IL 60439.

Vyr. redaktorė — ses. Ona Mikailaitė.

ADMINISTRACIJA: Immaculate Conception Convent, Rte 21, Putnam, CT 06260. Administruoja Danguolė Sadūnaitė. (Managing Editor)

LEIDŽIA: Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, CT.

RENKA IR LAUŽO: KOVAS Publishing, Cicero, IL.

LIETUVIŠKAS RAIDYNAS: Jonas Boguta.

THE LITTLE FIR: a magazine for children in the Lithuanian language. Published monthly except July and August. Yearly subscription \$10.00, single copy \$1.00. Published by the Sisters of the Immaculate Conception, Immaculate Conception Convent, Rte 21, Putnam, CT 06260. Printed by DRAUGAS, Chicago, IL 60629.

EGLOTĖ (THE LITTLE FIR) — USPS 169-200

Send address corrections to: Eglutė, I.C. Convent, Rte 21, Putnam, CT 06260

Rudenėlis kai atėjo
Tuoį prie darbo nuskubėjo.
Soduose jis obuolių
Prinokino raudonų.

RUDENĖLIS

Alė Paškevičienė

Ir, įkopęs į medelį,
Apsidairė po miškelį.
Nuo viršūnių jis pradėjo,
Kol į apačią nuėjo...

Dailininkas jis puikus—
Užkerėjo tuos miškus!
Laumės juosta jie spindėjo
Ir visus visur žavėjo.

KODĖL TOKIA GERA?

Stasė Normantaitė

— Einau į lauką! — sušuko Leonas liūtas ir išbėgo pro duris, smarkiai jas trenkdamas.

— Ilgai nebūk! — paskui jį suriko jo sesutė Liudvika

Išėjęs Leonas susimąstė.

— Kodėl Liudvika man šiandien iškepė blynų pusryčiams? Taip sau, visai be reikalo...

Leonas suriaumojo ir suprato.

— Taip! Tikriausiai ji ko nors iš manęs nori. Kas žino, gal nori ką pasiskolinti? Gal nori mano prijaukintą akmenį neštis į mokyklą? Gal sugalvojo su drauge pasivažinėti riedučiais ir jai reikia mano riedučių?...

Turiu grįžti ir sužinoti, ką ji toliau darys...

Leonas liūtas dviem šuoliais įvirto į namus ir į virtuvę, kur Liudvika dėjo paskutinę lėkštę į spintą.

— Gerai, kad greit grįžai. Turiu tau pasiūlymą.

“Aha!” pagalvojo Leonas. “Žinojau, kad ji ką nors planuoja...”

— Šiandien ateis mano draugas Liūtauras. Norėjau jo prašyti mus abu nusivesti į zoologijos sodą.

— Kaip puiku! Kaip smagu! — sušuko Leonas, pamiršęs būti atsargus... — Bet kodėl mane kvieti?

— Kodėl?... Todėl, kad mėgsti zoologijos sodą. Todėl ir noriu tave vestis drauge. Ar nori?

— Turbūt...Bet ar tai vienintelė priežastis, kodėl mane kvieti?

— Žinoma! Bet jei nenori, neversiu...Važiuojam ar ne?

— Taip! —

Leonas sutiko, nenorėdamas praleisti progos aplankyti zoologijos sodą.

— Kada važiuosim?

— Liūtauras žadėjo atvažiuoti dešimtą valandą mus pasiimti. Susidėk daiktus, jei važiuoji.

— Tuo pat! — sušuko Leonas, bėgdamas į savo kambarį.

— Brrr, brrr — sutriūbino kažkas.

— Liūtauras jau čia! — paskelbė Leonas. — Liudvika, greit, jis jau čia!

Leonas prišoko ir atvėrė duris kaip tik Liūtaurai pakėlus leteną skambutį paskambinti.

— Labas, Leonai! Kaip laikosi čempionas?

— Gerai, Liūtaurai, labai gerai! Ar tu tikrai mus nuveši į zoologijos sodą?

Liūtauras patraukė pečiais: — Jei Liudvika nori...

— Labas Liūtaurai, — pasisveikino Liudvika, mirktelėdama akim į Leono pusę. — Seniai nebuvo zoologijos sode, ar nebūtų smagu šiandien nuvažiuoti?

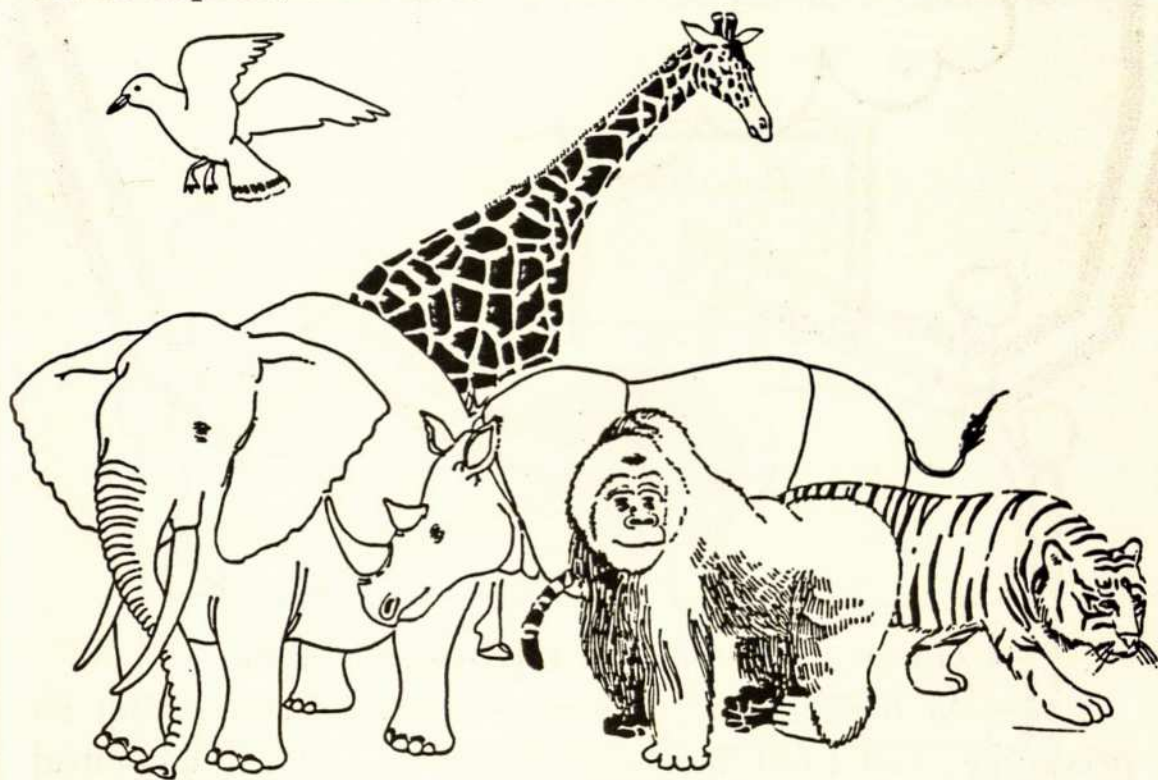
Leonas tuo metu buvo įsikabinęs į verandos stulpus. Išgirdęs Liudvikos žodžius, jis sulaukė kvapą ir beveik nugriuvo.

— Na, man tai tokią šiltą dieną zoologijos sodo kvapas truputį per stiprus, ... Bet jeigu nori važiuoti, tai važiuojam!

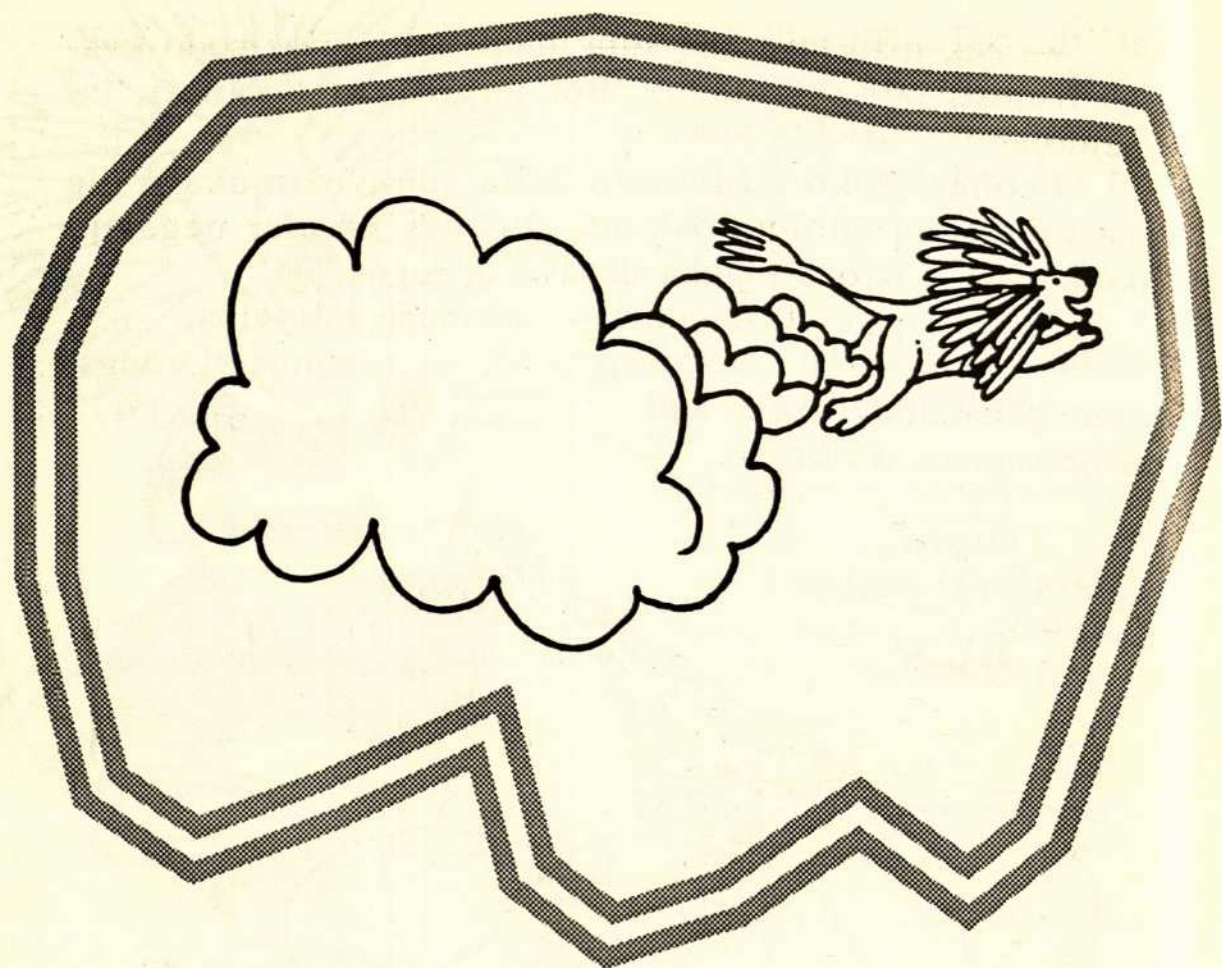
Leonas išoko į Liūtauro žalią sunkvežimuką ir jie visi dundėjo į zoologijos sodą. Leonas vis dar negalėjo tikėti. Jis net išrovė plauką iš savo uodegos: Ai!

— Kas negerai, Leonai? — paklausė Liudvika.

— Atsiprašau...uodas įkando, — teisinosi Leonas, vis negalėdamas tikėti, kad tai ne sapnas, o tikrovė.

Buvo tikrai smagu, Jie matė tigrus, babūnus, begetus ir baltas meškas. Balandžius lesino sprogūzais, o voverytėms davė riešutų. Sodo prižiūrėtojas leido Leonui pažaisti su didžiausia gyvate. Krokodilai nardė, kengūros šokinėjo, drambliai garsiai klykė. Papūgėlės, didelės ir mažos, zebrai, žirafos — Leonas nespėjo net į visus žiūrėti, tiek daug jų buvo.

— Žiūrėk, Liudvika! Jie turi vandens slidę.

— Ar mes galim slidinėti? — prašė Leonas. Bet jis prisiminė, kad Liudvika nemėgo šalto vandens. Paskutinį sykį, kai Leonas dar buvo labai mažas, jie išbandė tą vandens slidę ir Liudvika į nosį įtraukė vandens. Ji čiaudėjo ir kosėjo taip labai, kad jie turėjo grįžti namo.

— Judu su Liūtauru slidinėkit, — pasakė Liudvika, — o aš pasėdėsiu ant suolo ir pažiūrėsiu.

— Ar tikrai? Bet tau bus liūdna vienai...

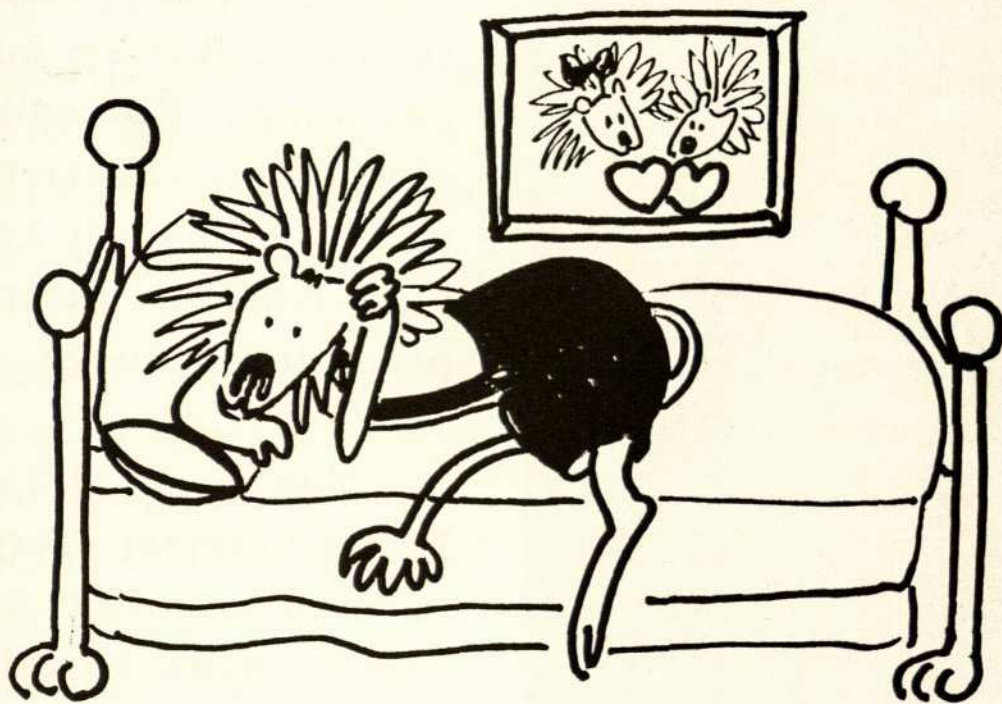
— Visai ne. Judu eikit ir slidinėkit!

Kai jie visi grįžo namo, Leonas dar sykį paklausė Liudvikos:

— Ko tu iš manęs nori, už tai, kad nuvedei į zoologijos sodą? Ką aš turiu padaryti?

— Nieko, Leonai, visai nieko, — nusijuokė Liudvika patempdama Leono ūsą.

Savo kambary Leonas smarkiai galvojo. Jis išsitiesė ant savo lovos ir pasikasė galvą. Jis galvojo.

“Liudvika myli Liūtaurą, Liudvika myli ir mane. Turbūt, kai myli, gali būti geras todėl, kad nori... Kai myli, gali būti geras taip sau”.

DIENA IR NAKTIS

O. M.

Dienos metu Katinas Patinas nieko ypatingo nedaro. Kai vaikai ruošia pamokas — katinas miega.

Kai vaikai žaidžia lauke — katinas miega. Kai vaikai skaito pasakas — katinas miega. Kai vaikai eina namo vakarienės valgyti — eina ir katinas. Katinas Patinas paėda ir vėl miega.

Saulė leidžiasi. Diena baigiasi. Tamsa. Lauke žolėje žaidžia tamsūs šešėliai. Visi būna savo namuose. Visi uždega šviesą. Ateina naktis. Diena užmerkia akis.

Kai lauke viskas tamsu ir juoda, žmonės eina į savo lovas miegoti. Tada Katinas Patinas pabunda. Katinas Patinas nori eiti į lauką. Jis kniaukia prie durų. Jis kniaukia, kol kas nors atidaro duris.

Katinas išeina. Jis tyliai eina per juodą žolę. Juodi medžiai žiūri. Juodame danguje mėnulis šviečia. Jis mato Katiną Patiną. Katinas juodas kaip naktis.

Kur jis eina?

Ką jis daro?

Ar jis gali būti

RAGANOS katinas?

Ar jis gali būti

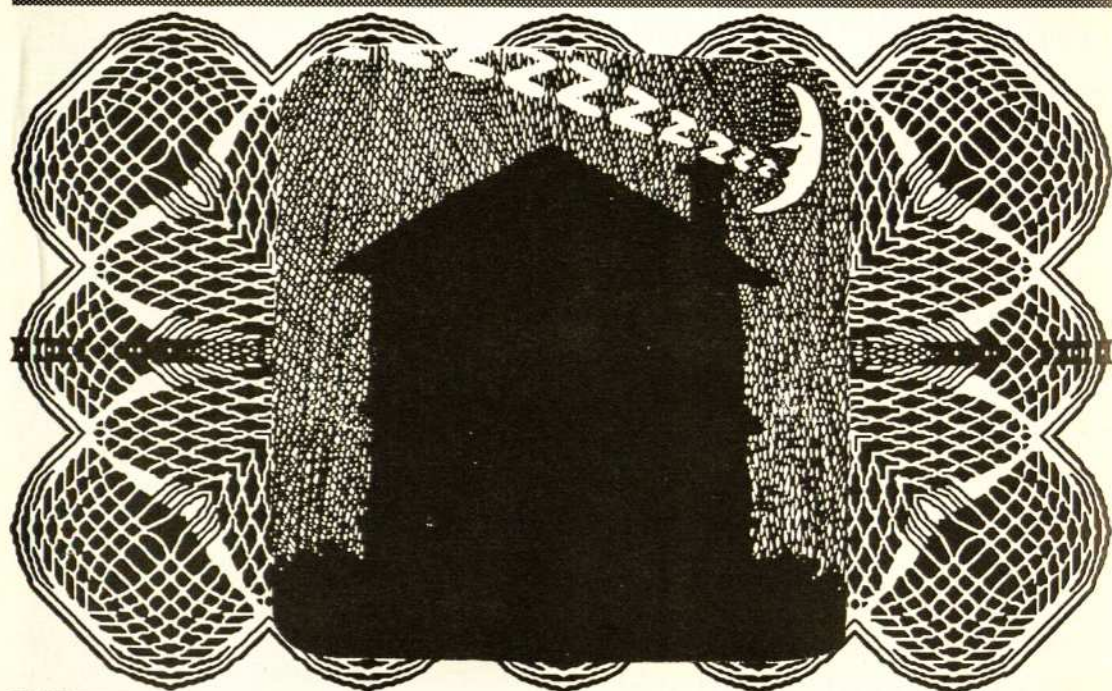
UŽBURTAS katinas?

Niekas nežino, kodėl katinas eina į juodą naktį...

Katinas eina į tamsų, juodą namą.
Tame name dabar niekas negyvena. Seniai
ten gyveno žmogus. Dabar nieko ten nėra.
O gal yra? Gal ten yra vaiduoklių?

Katinas įlenda į namą per atvirą
langą. Visur tylu ir tamsu. Voratinkliai
kabo nuo lubų.

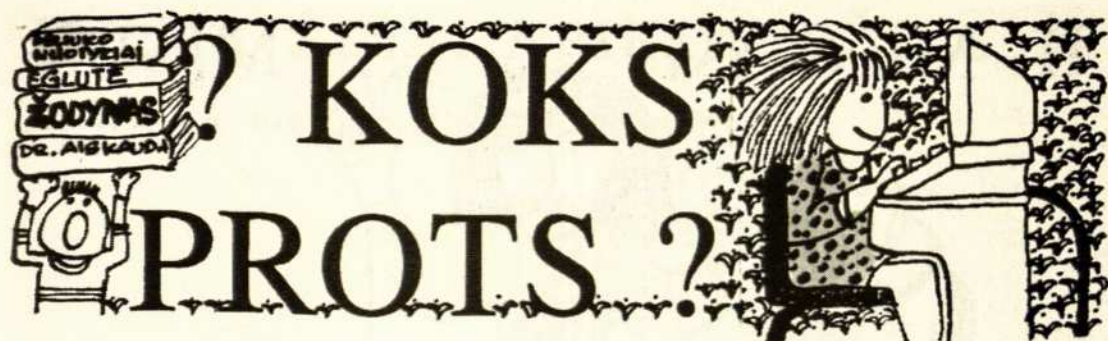
Katinas eina iš vieno kampo į kitą. Jis
slenka šen ir ten. Ir staiga — MIAUUU! —
surinka katinas. Kas įvyko? Kas atsitiko?

Ar katinas pamatė vaiduoklį?

Ne, nieko baisaus.

Katinas pagavo pelę.

Seni namai pilni pelių. Katinui patinka
seni, tamsūs namai.

I. SURINK ŽODŽIUS !

Leonas liūtas surašė kelias eiles žodžių.
Kažkaip jie išsibarstė. Liko tik skiemenys.
Ar gali iš šių gabaliukų vėl sudėt žodžius?

1. Šie žodžiai visi yra tavo kambarių!
KI MAS DĖ TA SPIN L VA L
2. Šitie — klasėj pasiliko...
PEN KA LEN MO TU PA RAI KAS DĖS TA
3. Ir dar keli — draugų vardai.
JO VA RŪ NAS TA DAI DAU MIN
RI GAS MA

4. O čia — Leono liūto
draugai — zoologijos
sode gal matei?

TIG LYS MEŠ
RAS DRAMB KA
ŽI RAS FA ZEB RA

II. MINKIM

MĮSLĖ

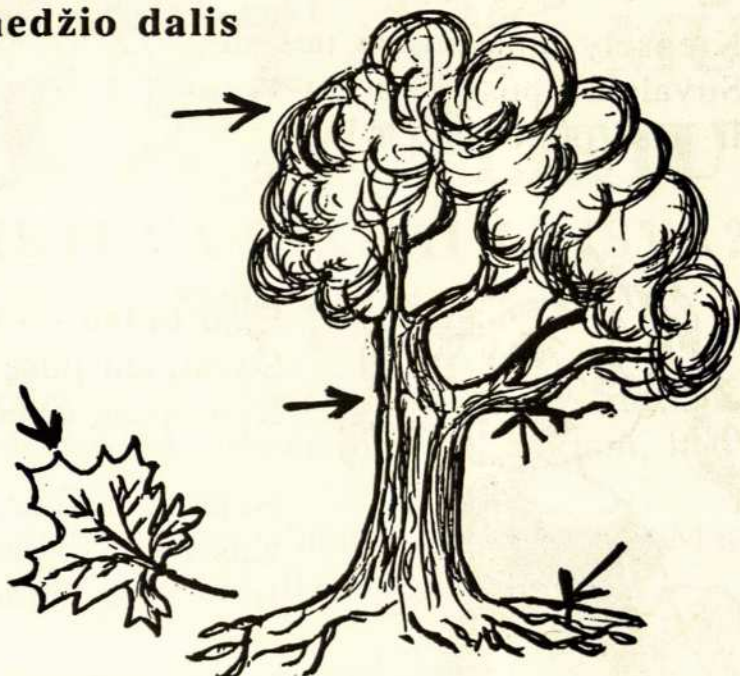

Ar gali atspėti šias žmogaus kūno dalis????

1. Vienas broliukas tarp dviejų sesučių.
2. Vienas kalba, du žiūri, du klauso.
3. Panešti gali ir mažas žmogus, suskaičiuoti — ne.
4. Muša, muša, bet nieko neužmuša.
5. Keturios motinos turi po penkis vaikus — visi vaikai tuo pačiu vardu...
6. Raudonas namelis — balti ponai ten gyvena.

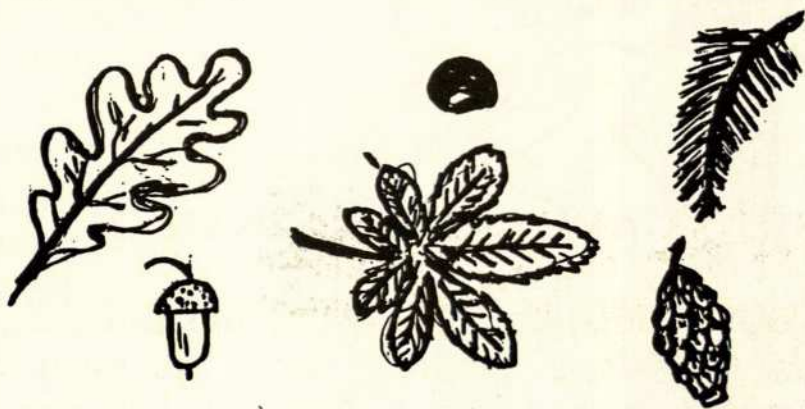
III. KĄ ŽINAI APIE MEDŽIUS

A. Įrašyk medžio dalis

- B.
1. Kuris medis auga tik šiltuose kraštuose?
 2. Kuris medis verkia?
 3. Kuris medis turi baltą ir juodą kamieną?
 4. Kuris medis žaliuoja be lapų?
 5. Kuris medis užaugina raudonus vaisius?

C. Įrašyk, kas čia yra ir kuriam medžiui priklauso.

IV. KIEK OBUOLIŲ ? 🍏🍏🍏🍏🍏🍏

Krepšely obuolius 🍏 nešiau —
Suvalgiau pusę obuolių 🍏
Ir pusę obuoliuko. 🍏

Ėjau toliau — vėl išalkau:
Suvalgiau pusę obuolių
Ir — pusę obuoliuko... 🍏

Nešiau, nešiau ir pavargau.
Kas liko — pusę surijau
Ir — pusę obuoliuko. 🍏

Dabar suprasti negaliu —
Kiek turėjau obuolių. 🍏
Ar tu padėti man gali?

RUGSĖJO GALVOSŪKIŲ ATSAKYMAI

Pilies kryžiažodis: žemyn — 1. piliakalnis, 2. kuopa, 7. karas, 6. sūris, 8. Elena, 9. antis, 10. sausi. Skersai — 2. ietis, 3. litas, 4. iltis, 5. kasos, 7. kapuose, 9. asi-liukas, 11. istoriškais.

AR LIETUVA TIKRAI LAISVA?

Rimtas Rimas

Šį vakarą mes namuose vieni su močiute. Žiūrim televizijoje rodomas pasaulines žinias. Laukiam, kad parodytų Lietuvą.

— Va, dabar bus apie Pabaltijos valstybes. Matai žemėlapi? — sako Andrius. Jis didelis ir gudrus.

— Matau, matau! — sušunka Laimutė.

— Stebėkim ir klausykim, — nuramina močiutė. — Paskui galėsime pasikalbėti.

Televizijos ekrane rodo Maskvą ir Vilnių. Rodo Amerikos prezidentą ir rusų valdžios žmones —

Gorbačovą ir Jeltsiną... Kai pasibaigia žinios, Laimutė pilna klausimų.

— Ar dabar Lietuva tikrai laisva, močiute?

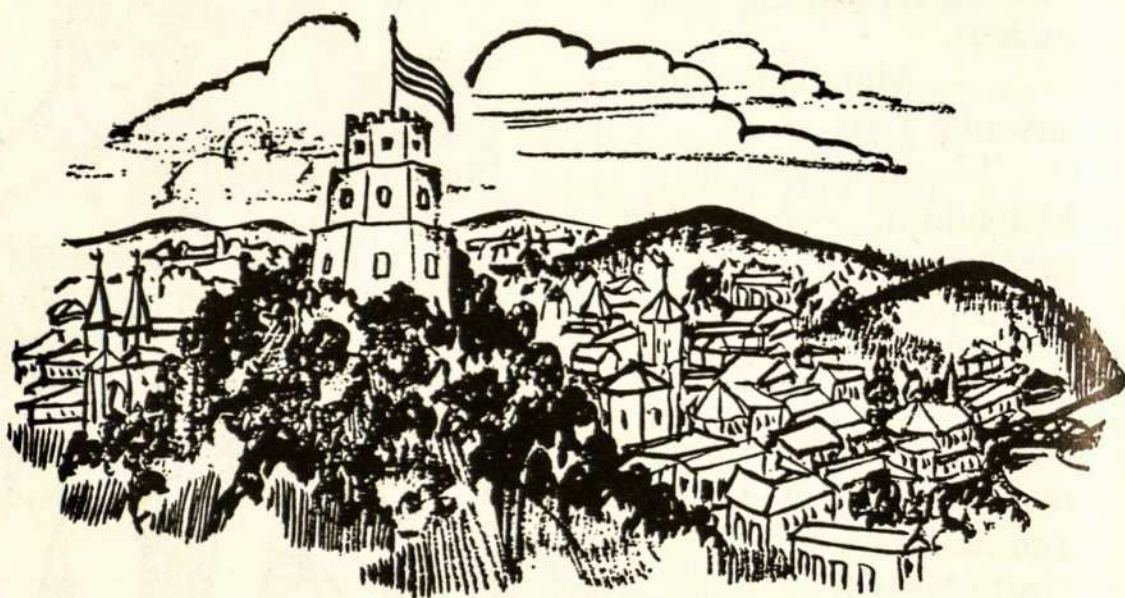

— Ar nesupratai, ką sakė? — pyksta Andrius. — Amerikos prezidentas ir valdžia Maskvoje pripažino, kad Lietuva, Latvija ir Estija yra nepriklausomos valstybės.

— Taip. Ir daugelis Europos ir viso pasaulio valstybių tai pripažino anksčiau. O Lietuva jau turi savo išrinktą valdžią ir pati pernai pasiskelbė, kad ji nepriklausoma, — dar paaiškina močiutė.

— Ar dabar visi rusai turės išvažiuoti iš Lietuvos? Ir nebus daugiau tankų? — vėl nerimsta Laimutė.

— Taip. Lietuvos prezidentas Vytautas Landsbergis reikalaus, kad rusų kariuomenė pasitrauktų, — nori savo žinias parodyti Andrius.

— Bet rusų dar Lietuvoje liks, — kalba močiutė. — Jie galės gyventi, jei išmoks lietuviškai, pripažins Lietuvos valdžią ir bus geri piliečiai.

— Bet tų blogų su juodomis kepurėmis jau nebus? — vis jaudinasi Laimutė.

— Ne, ne, — juokiasi Andrius, — tie jau seniai išvažiavo.

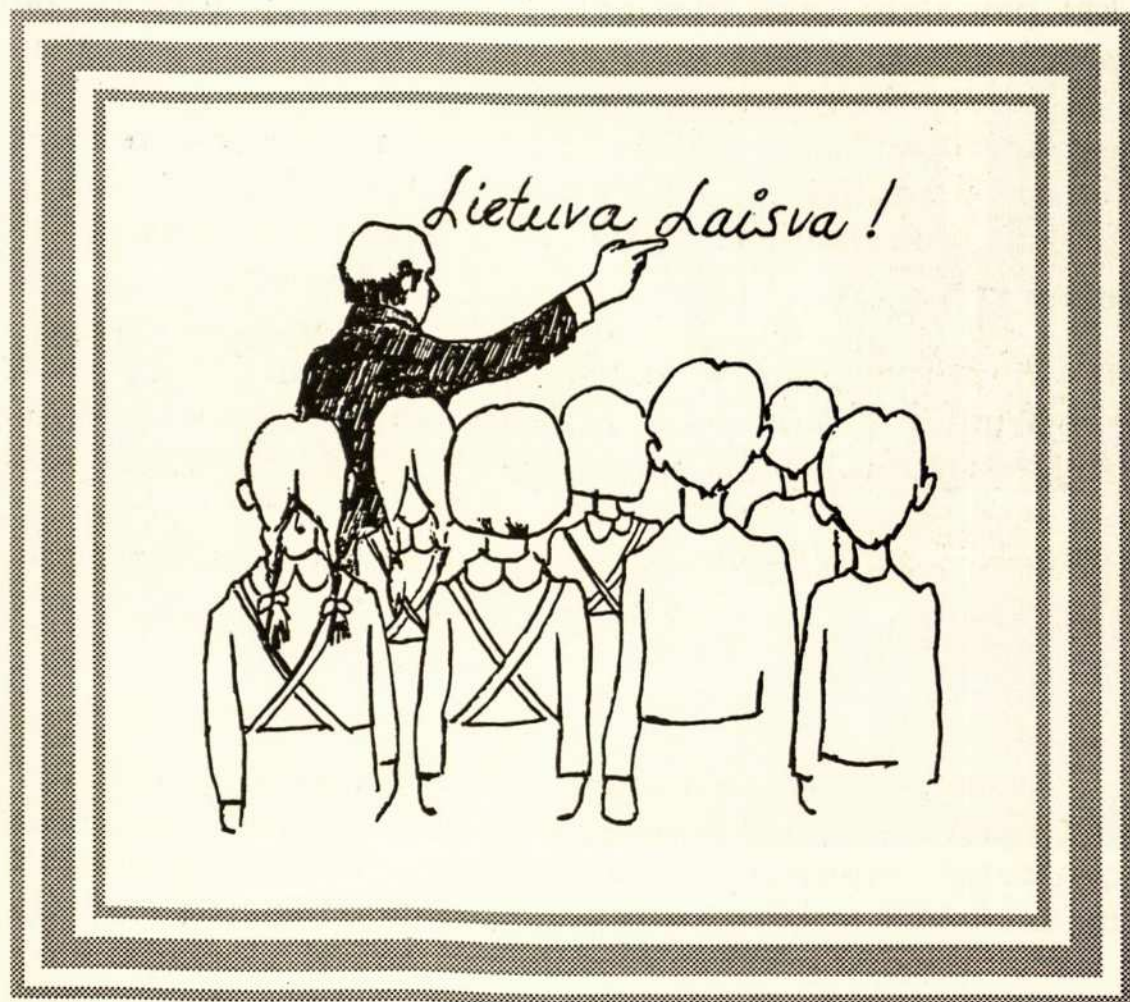
— Jau nevargins ir nekankins mūsų žmonių, — atsidūsta močiutė.

— Ir mokyklose nemokys vaikų apie Leniną. Ir visas jo statulas nugriaus. — džiaugiasi Andrius. — O kaip norėčiau bent vieną statulą padėt griaut!

— Reikės ne tik griauti, bet ir statyti, — sako močiutė.

— O ką statyti? — nesuprato Laimutė.

— Statyti naują, laisvą Lietuvą, — tuoj išoka Andrius. — Lietuvos žmonės ją statys — ir mes padėsime.

Mieloji "Eglute",

Tu labai linksmas ir įdomus žurnaliukas! Mūsų rankos pirmą kartą jį lietė, o akys iš nuostabos nušvito, kai pamatėm savo piešinėlius Tavo puslapiuose (š. m. sausio nr.). Dėkojame Dievui, sesutei Ignei ir Tau, "Eglute", kad taip gražiai pagerbei mūsų kuklius piešinėlius. Labai patiko ne tik mums, bet ir tėveliams Tavo puslapiuose apsigyvenę pasakojimai, eilėraščiai, juokai. Mes skaitome "Genį" ir "Žvaigždutę", ir tik svajojame apie Tave, "Eglute".

Jei norėsi, mes galėsime parašyti apie savo mokyklą ir kaimo gyvenimą. O dabar, siunčiame didelę lietuvišką pagarbą ir dėkingumą. Mylime Tave, Eglute ir tuos žmones, kurie kuria ir piešia Tavąjį gyvenimą.

Braziūkų pradinės mokyklos mokytoja
Janina Danielienė
Kauno rajonas
Lietuva

Mieli vaikai,

Laišką rašau pirmą kartą į tolimą šalį. Ir labai dėkoju jums už tai, kad jūs per sesutę Ignę atsiuntėte mums knygų ir žaislų.

Man labai patinka lietuvių kalba. Labai gražių knygų yra lietuviškai parašyta. Džiaugiuos, kad esu lietuvė.

Pirmą kartą pas mus atvažiavo svečiai iš Amerikos tai sesutė Ignė ir dėdė Vytas. Mes mokomės tikybos iš jų atvežtų knygų. Mūsų mokytoja mus moko giesmių ir tikybos.

Pas mus Lietuvoje labai gražu: daug upių, ežerų. Kviečiam Jus pas mus atvažiuoti. Ir prašau parašyti man laišką.

Rita Mucikaitė, 10 m.

Braziūkų pradinės mokyklos 7 mokiniai keturiose klasėse: Gitana, Giedrė, Lina, Vytukas, Rita, Rolandas su savo mokytoja Janina Danieline. Valentino nebuvo.

Svieki, mieli vaikai!

Siunčiu pirmą kartą laišką į tolimą šalį. Pas mus buvo atvažiavę į mokyklą sesutė Ignė ir dėdė Vytas. Aš labai džiaugiuosi, kad svečiai atvažiavo iš tolimos šalies. Jie mums padovanojo žaidimą, knygelį ir žurnalą "Eglutę", kuriame buvo atspausdinti mūsų piešiniai. Tai nuostabu! Ačiū tiems, kurie išspausdino.

Kaip jūs gyvenat toli nuo Lietuvos? Ką jūs apie mūsų kraštą žinote? Gal niekada čia nebuvote atvažiavę? Parašykite laišką ir atvažiuokite.

Giedrė Girdauskaitė

Mielieji mūsų broliai ir sesutės Amerikoje!

Mano vardas Valentinas. Laišką Jums į Ameriką rašau pirmą kartą. Todėl noriu pasidomėti jūsų gyvenimu. Ar nesunku jums gyventi be Lietuvos? Užjaučiu, kad jūs toli nuo mūsų. Ačiū Putnamo seselėms, kad atsiuntėte sesutę Ignę. Ji mums atvežė dovanų iš Amerikos. Papasakojo apie Ameriką ir vaikų gyvenimą.

O dabar — truputį apie save ir Lietuvą. Mes gyvename Braziūkų kaime. Ant kalnelio pasodinome medžių: ąžuoliukų, sidabrinių klevų, maumedžių, pušų, eglių ir liepaičių. Mano globėja yra mūsų mokytoja. Nuo gimimo užaugau vaikų namuose ir nepažįstu savo tėvelių. Mūsų sodyba prie pat miško. Gaila, kad daug uodų ir šernų, todėl reikia saugoti daržus. Turime mažą karvutę, tris paršiukus, šešiolika vištų su gaidžiu. Viena višta perekšlė sėdi ant 20 kiaušinių.

Linkiu gerų dienų ir sveikatos. Tegul Jus saugo Dievas.

Valentinas Zygmantas, 12 m.

Sveiki vaikai!

Nuoširdžiai dėkoju kad išspausdinote mūsų piešinius žurnale "Eglutė". Pirmą kartą rašau jums į tolimą šalį.

Pas mus mus buvo svečiai iš Amerikos ir atvežė knygelių ir žaidimų. Mums papasakojo apie Ameriką ir kaip ten vaikai gyvena.

Braziūkų kaime buvo pasodintos trys liepos. Iš jų liko tik viena didelė liepa, kurią mes visi apkabinome. Tai liepai yra keturi šimtai metų.

Per miško dieną pasodinome didelį parką. Prie kelio palikome vietą pastatyti kryžių. Labai džiaugiuosi, kad esu lietuvis. Aš perskaičiau daug lietuviškų knygų. Ar jūs skaitote lietuviškai? Man labai patinka lietuvių kalba, o jums?

*Prašau parašyti man laišką.
Rolandas Litvaitis, 11m.*

Laba diena, nepažįstami draugai!

Ačiū jums už dovanas, kurias mums padovanojot. Prašom atvažiuoti pas mus į svečius. Mūsų kaimas vadinasi Braziūkai. Pas mus yra pušis, po kuria kunigas Rimas rašė eilėraščius apie Dievą ir Lietuvą. Pas mus yra Liepa motinėle. Jai yra keturi šimtai metų.

Mūsų mokykla yra klebonijoje. Aplinkui auga miškai. Tuose miškuose yra uogų, grybų ir visokių žvėrių. Ar pas jus auga grybai?

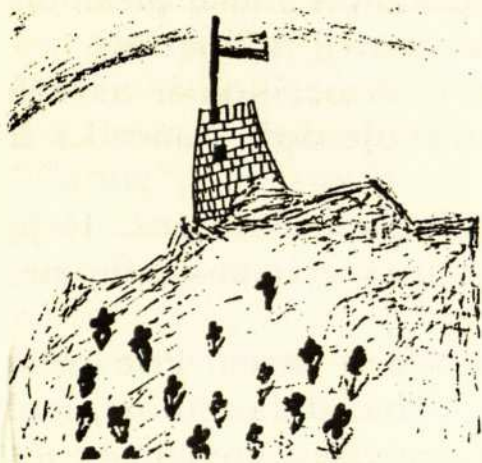
Dabar pas mus gegužės mėnuo — žydi sodai. Mūsų mokytoja moko mus tikybos. Ar ir jūs mokotės?

*Sudie!
Lina Mureikaitė, 9 m.*

PIEŠINIAI IŠ LIETUVOS

Mes esame Šiaulių 12-tos vidurinės mokyklos mokiniai.

Mūsų mokykla yra Povilo Vyšinskio gatvėje, nr. 16

Vytautas Juodgalvis

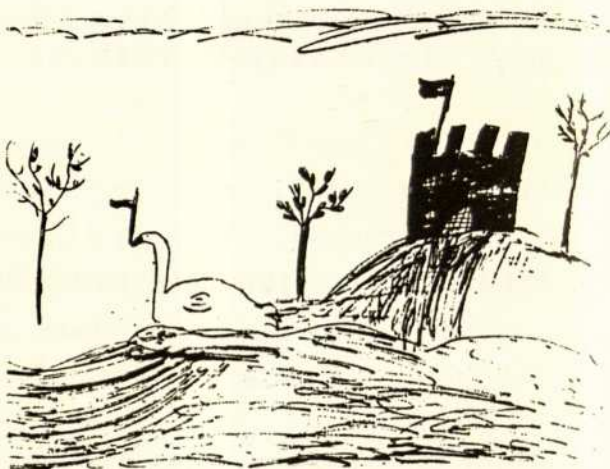
Ilona Čebliauskaitė

Milda Mineikytė

Agnė Čepulytė

Monika Aranauskaitė

Martynas Maršantas

DIEVO DRAUGAI

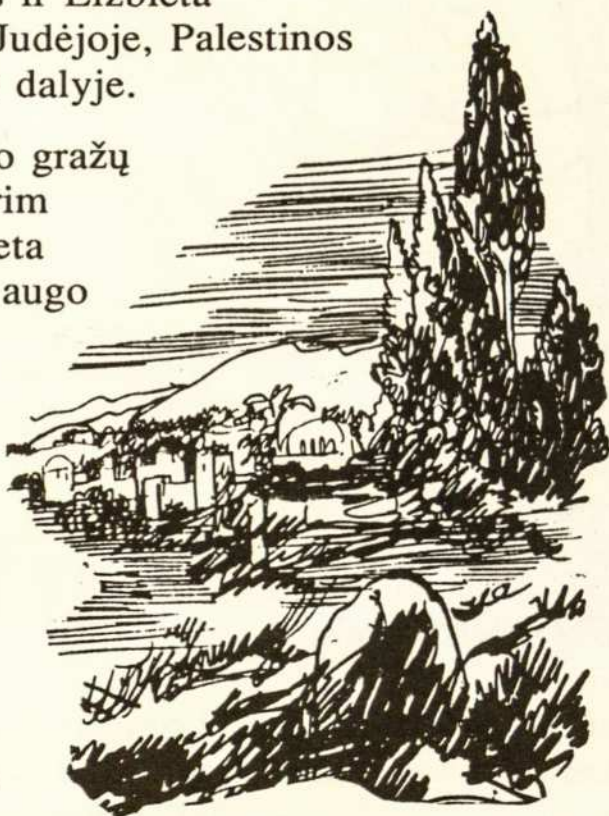
DU GERI ŽMONĖS

pasakojimas iš Švento Rašto

Zacharijas ir Elzbieta
gyveno Judėjoje, Palestinos
pietinėje dalyje.

Jie turėjo gražų
namelį Ain Karim
miestely. Ta vieta
buvo kalnuota, augo

daug medžių.
Šie du geri
žmonės
mylėjo
Dievą ir
ramiai
gyveno.
Elzbieta buvo
Marijos,
Jėzaus Motinos
giminė.

Zacharijas ir Elzbieta jau nebuvo jauni. Jie neturėjo vaikų. Elzbieta vis meldėsi prašė Dievo, kad jai duotų vaikelį.

Elzbietos vyras, Zacharijas buvo iš kunigų giminės. Jis turėjo tarnauti Dievui Jeruzalės šventykloje. Nukeliavęs į Jeruzalę, jis įėjo į šventyklą. Ten buvo ir kitų kunigų.

Burtų traukimu, Zacharijas gavo pa-

reigą Dievui aukoti smilkalus. Malonus smilkalų kvapas pagarbino Dievą.

Įėjęs į švenčiausią vietą prie smilkalų aukuro, Zacharijas ruošėsi Dievą pagarbinti. Lauke meldėsi daug žmonių.

Staiga Zacharijas išsigando. Jis pamatė Viešpaties angelą prie smilkalų aukuro. Angelas jam sakė:

— *Nebijok, Zacharijau. Tavo prašymas išklausytas.*

Tavo žmona Elzbieta pagimdys sūnų, o tu jį pavadinsi Jonu. Tau bus džiaugsmas ir daug žmonių džiaugsis, kad tavo sūnus gimė.

Jis tarnaus Dievui ir bus didelis

*žmogus
Dievo
akyse.*

*— Kaip tai
gali būti?*

*—
paklausė
Zacharijas.*

*— Aš jau
esu senas
žmogus ir
mano
žmona ne
jauna.*

— Aš esu Gabrielis, kuris stovi prie Dievo sosto, — pasakė angelas. — Dievas mane siuntė tau kalbėti ir pranešti linksmą žinią.

Žmonės nustebo, kad Zacharijas taip ilgai būna šventykloje.

— *Kas jam atsitiko? Kodėl jis neišeina?* — kalbėjo žmonės vienas kitam.

Kai Zacharijas išėjo, jis negalėjo kalbėti. Žmonės suprato, kad kažkas jam įvyko. Zacharijas ženklais aiškino, kad jis matė nepaprastą dalyką, bet kalbėti jis negalėjo.

Zacharijas grįžo namo į Aim Karim miestelį. Ten jo laukė Elzbieta. Netrukus Elzbieta laukėsi vaikelio. Pas ją atkeliavo jos giminaitė Marija iš Nazareto. Marija jau žinojo, kad ji bus Jėzaus motina. Ji taip pat žinojo, kad Elzbieta turės sūnų. Kai jos abi susitiko, jos labai džiaugėsi

— *Man didelis džiaugsmas, kad mano Viešpaties motina ateina į mano namus!*

— sušuko Elzbieta. —

Tu, Marija, esi laiminga, nes tikėjai, ką Dievas tau sakė.

— *Mano siela džiaugėsi ir dėkoja Dievui!* — pasakė Marija.

Marija pasiliko Elzbietos namuose jai padėti. Kai gime Elzbietos ir Zacharijo sūnus, visi džiaugėsi. Kai atėjo laikas duoti vardą, žmonės klausė, ar jam duos tėvo vardą.

— *Ne, jis vadinsis JONAS*, — pasakė Elzbieta.

— *Bet niekas tavo šeimoj neturi to vardo*, — stebėjosi žmonės. — Paklausim Zacharijo, ką jis galvoja.

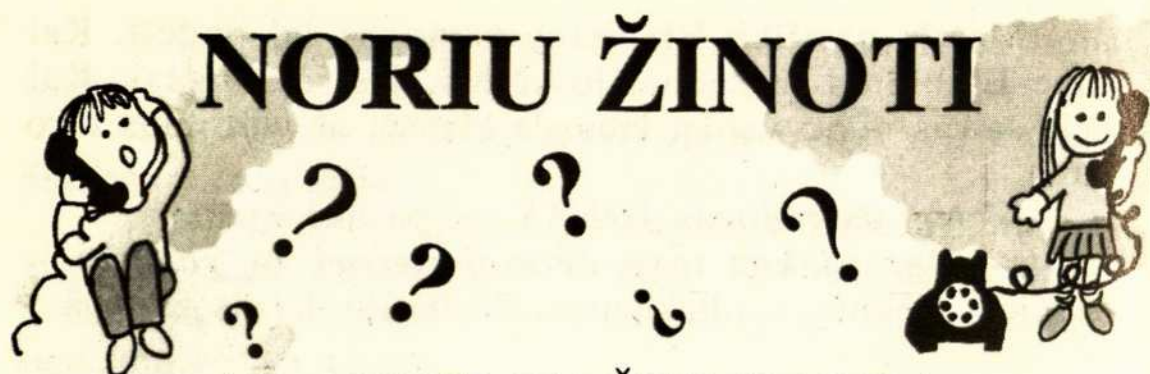

Zacharijas pasiėmė rašomąją lentelę ir parašė:
Jo vardas —

JONAS.

Tada atsivėrė Zacharijo lūpos ir jis ėmė kalbėti.
Jis garbina Dievą ir jam dėkojo.

Zacharijo ir Elzbietos sūnus Jonas užaugo ir buvo vadinamas *Jonas Krikštytojas*. Jis buvo Dievo pranašas. Jis daug meldėsi, paskui išėjo skelbti visiems žmonėms, kad Dievas jiems siunčia Išgelbėtoją, Jėzų Kristų.

NORIU ŽINOTI

AR MOKI KAČIŲ KALBĄ

Dr. Rainys

Žmonės vieni su kitais kalbasi žodžiais. Žmogus kalba ir savo veido išraiška. Iš žmogaus veido gali matyti, ar jis linksmas, ar liūdnas. Gali matyti, ar jis patenkintas, ar ko nors bijo.

KAIP GYVULIAI KALBA

Gyvuliai ir žvėrys taip pat turi savo kalbą. Jie kalba įvairiais garsais. Jie kalba kūno judesiais.

Žmogaus veidas pasako, ką žmogus jaučia. Gyvuliuko snukutis taip pat parodo, ką jis jaučia.

Mes išmokstam skaityti žmonių veidus. Žinom, kada mama supykus, nors ji nesako nė vieno žodžio.

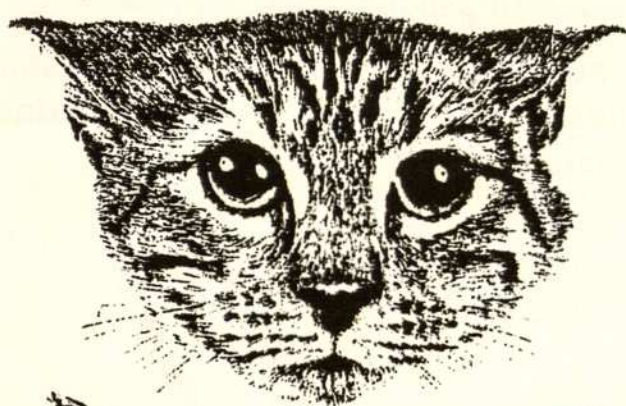
Galima suprasti ir ką gyvuliukas nori pasakyti savo išraiška.

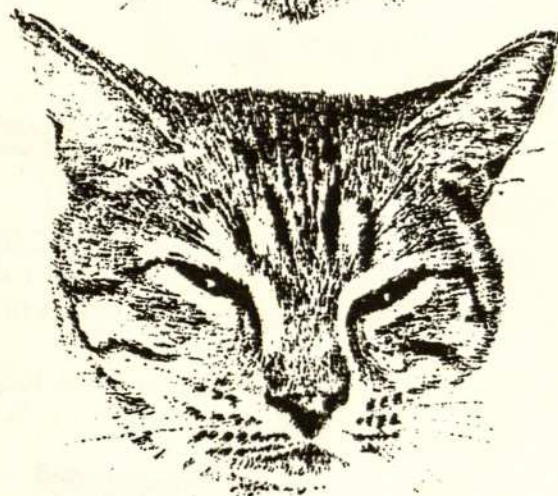
Budri katė:

ausys stačios,
akys išplėstos,
akių lėlytės
mažos.
Ji sako:
Kas bus dabar?

Baiminga katė:

ausys nuleistos,
akių lėlytė
didelė.
Ji sako:
Aš bijau!

Patenkinta katė:

ausys nei stačios
nei nuleistos,
akys primerktos.
Ji sako:
Man labai
gerai...

GARSŲ KALBA

Katės kniaukia. Jos kniaukia skirtingai, kai nori pasakyti įvairius dalykus. Katės gali padaryti 16 skirtingų garsų.

Katės kalbasi viena su kita. Katės bando kalbėti ir žmogui. Katė vienaip kniaukia, kai ji alkana. Ji prašo maisto. Ji kitaip kniaukia, kai stovi prie durų ir prašo, kad ją išleistum.

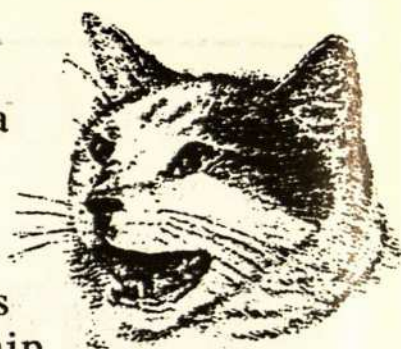
Kai tavo katytė tave pamato, ji kniaukia pasakyti "labas" Patenkinta katė murkia.

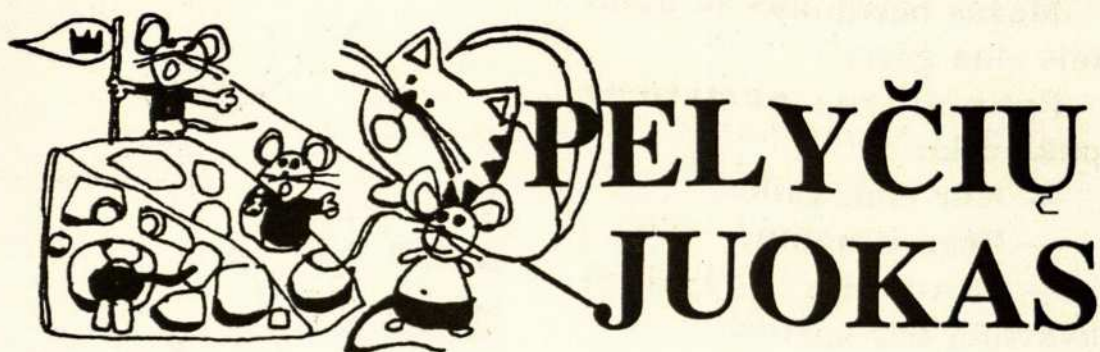
UODEGOS KALBA

Žmogus kalbėdamas dažnai judesiais pabrėžia tai, ką sako žodžiais.

Katė uodegos judesiais pasako, ką ji jaučia. Aukštai iškelta uodega ji sveikinasi. Kai iškeltos uodegos galas virpa, tai reiškia, kad ji susijaudinusi.

Katė judina uodegą pirmyn ir atgal, ji nori žaisti. Bet kai katė pikta, ji smarkiai judina uodegą ir išklenkia nugarą. Tada ji šnypščia. Kai ji ruošiasi gintis, uodega pasišiaušus ir ištiesta. Nuleista uodega klaustuko formoj reiškia: aš tuojau pulsiu! Lengvas pamojavimas uodega reiškia: labanaktis.

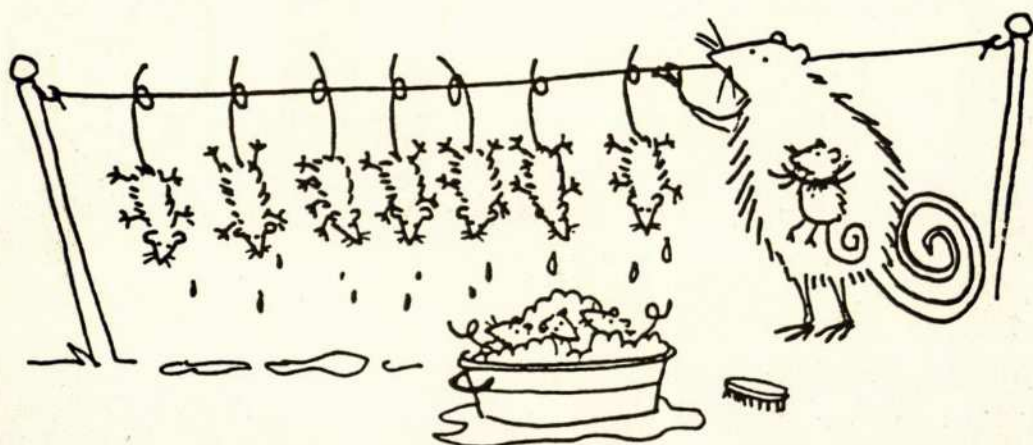
Zoologijos sode:

- Nebijok. Jei liūtas vizgina uodegą, jis nėra piktas.
- Šis liūtas riaumoja ir vizgina. Nežinau, kuriuo galiu tikėt...?

- Mes turim papūgą namuose.
- Ar ji kalba?
- Ne. Ji laiko paslaptį.

- Mūsų katė prarijo siūlą kamuolį.
- Ir kas jai atsitiko?
- Visi jos kačiukai turi megztinius.

- Kuris gudresnis, šuo ar katė?
- Nežinau. Paklausk.

Kiekvieną pirmadienį - ta pati pasaka...

Mažas berniukas su daiktais eina gatvė.

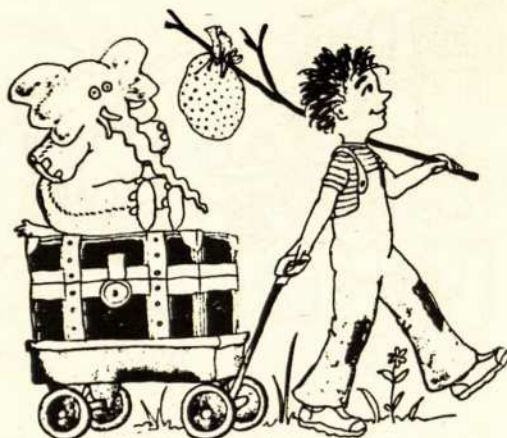
Policininkas pamato ir paklausia:

— Kur eini, vaike?

— Bėgu iš namų.

— Kad jau apėjai šį kvartalą tris kartus.

— Mama man neleidžia vienam eiti per gatvę.

— Ką veiki?

— Rašau sau laišką.

— O ką nori pasakyti?

— Nežinau. Laišką gausiu tik rytoj.

Žmogus bekeliaudamas priėjo užėigą.

Virš durų buvo iškaba:

"Jurgis ir smakas".

Žmogus paskambino skambutį:

— Ar čia duodat valgyti?

— LAUK! — užriko šeiminkė ir užtrenkė duris.

Žmogus vėl pabandė:

— Norėčiau gauti

ką nors užkąsti...

— Lauk iš čia! —

suriko ta pati šeiminkė.

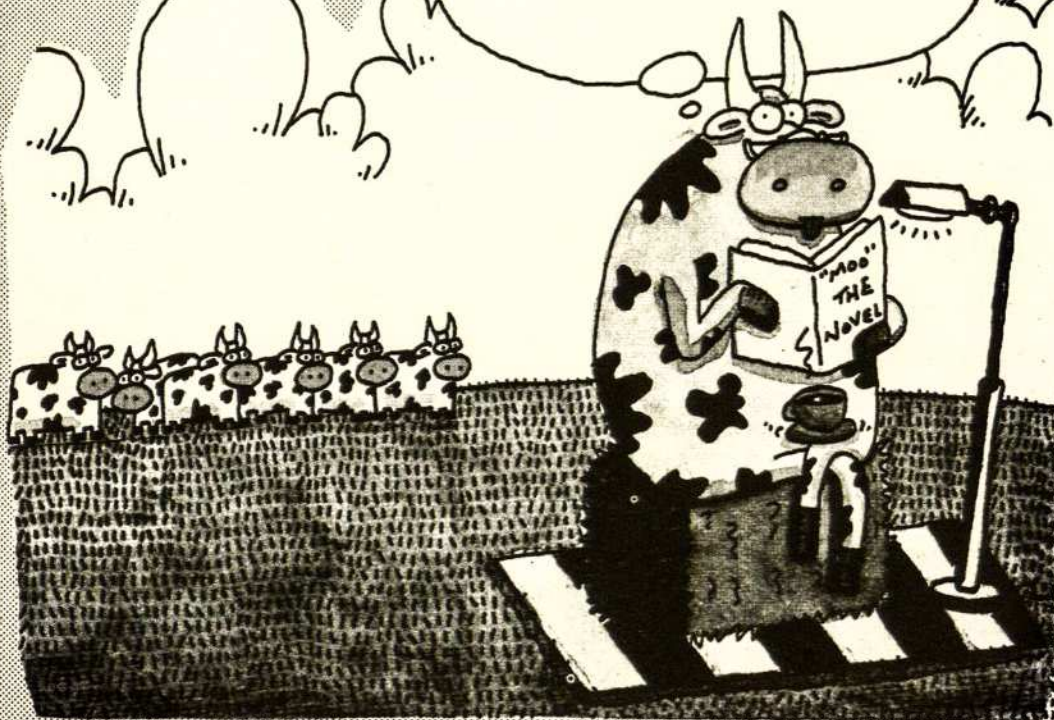
Žmogus vėl paskambino. Duris vėl

atidarė ta pati moteriškė. Žmogus tarė:

— Šį kartą noriu pasikalbėti su Jurgiu...

NEBŪK GALVIJAS
SKAITYK EGLUTĘ!

ALp 178

Balzekas Museum of Lithuanian Cultu
6500 So Pulaski Rd
Chicago IL 60629

Immaculate Conception Convent, Rte 21, Putnam, CT 06260

92. 789 93